

ка кожа, с тих неразбран хленч, като позоваваше всички богове да отнесат погубената ѝ душа.

Тогава старата я вдигна като голямо болно дете и я отнесе на ложето. После, като видя, че господораката ѝ задрямва, загаси борината и тихо излезе на пръсти. Но Целгуба не спеше. След припадъка, тя още по-остро почувствува как емъртната обида ще тежи на сърцето ѝ докато е жива. С нищо вече тя не можеше да заличи позора си. Да бъде така грубо оскърбена от надменния чужденец. Гореща омраза палеше бурната ѝ кръв. Искаше ѝ се да отиде сама, с остър кинжал да удари онова спокойно лице, по което се разливаше такова хладно презрение. *Презрение... Това се почувствува само от*

Майката му дъщеря, която се разбра.
И тя безпомощно вършеше пръсти. Душата ѝ крещеше за мъст, цялата ѝ кръв викаше за отплата. И страшни мисли, една от друга по-жесток ^{Ток} и коварни, се сплиташа в замаяната ѝ глава.

Минаха няколко дни. Целгуба не излизаше из стаята си, не искаше да види никого. Колкото повече време минаваше, толкова повече оскърблението ѝ дълбаше душата ѝ с неумолимо длето, толкова повече отровата на отхвърлената любов разяждаше дните и нощите ѝ.

А лъстивите думи на деспот Еорил, тъмните му загатвания, почнаха да я отклоняват по кривулиците на опасни мисли и кроежи.

Опасните мисли не цъвтяха само в покоите на царицата. Отново бяха сякаш настанали мрачните времена на Иванко и злокобните му подстрекатели. Трябваше малка искрица, за да пламне пожара. И тя дойде. Една вечер в главната оръжейна се бяха събрали на съвет царските Наместници, за да обсъдят новото послание, което Калоян им бе изпратил от Долна земя.

- Държавното съкровище вече се стопи. Все нови и нови видове оръжия! Само за двете нови стенобитни отидоха данъците на две провинции! Нима иска света да покори? - мълвеше тихо боляр Николица, след като прочете за трети път царската повеля.